

THEATERKRANT

Compagnie Covar, MoMeNT, Cultura Nova

Laat me stilstaan

PRANGENDE, LASTIGE VRAGEN VAN BEZORGDE TIENERS

Dick van Teylingen

27 augustus 2019

Gezien op 26 augustus 2019, Cultura Nova, Gymzaal Vrije school Parkstad, Heerlen

Tien tieners, vijf jongeren uit Tongeren en vijf uit Heerlen, vragen zich in *Laat me stilstaan* af hoe het moet met de wereld en wat zij daaraan kunnen doen. Els Roobroeck begeleidde ze in discussies en improvisaties en Cultura Nova programmeerde de voorstelling die ze maakten. Natuurlijk duurt het niet lang voordat het woord ‘klimaat’ valt.

Land eerst maar eens even rustig op uw stoel, zeggen de jonge acteurs tegen hun overwegend volwassen publiek. We snappen dat er volop redenen zijn voor onrust: een dingetje op het werk dat nog af moest, iemand die te laat thuiskwam. Stilzitten gaat hier vooraf aan stilstaan.

Dan komen de prangende vragen. Een half jaar zijn Roobroeck en haar jongeren aan het werk, en in dat halve jaar hebben ze de tijd genomen voor essentiële kwesties. Wat willen we met de wereld? Wat betekent volwassen zijn? Wat is dan echt belangrijk? Lastige vragen in een tijd waarin iedereen een tsunami aan informatie onder de knop heeft.

Ze realiseren zich dat hun generatie de laatste is die nog iets kan betekenen in het klimaatvraagstuk. Als er nu niks gebeurt, kunnen ze maar beter niet aan kinderen beginnen. Op die manier spreken ze indirect de volwassenen aan. Ze realiseren zich dat die ook geen pasklare antwoorden hebben, en dat iedere tijd zijn eigen immense kwesties heeft.

Toch moet iemand ergens beginnen. Hoe? Door bij jezelf vragen te stellen. Stilstaan lijkt misschien achteruitgang, maar is wel nodig om na te denken. Er is al zo weinig tijd om te leven, dus de verleiding is groot om je te beperken tot het gedoe van alledag.

Uiteindelijk is er ook een duidelijke oproep. Maak je los van de kapitalistische wurggreep. En stop met het idealiseren van gevaarlijke narcistische mannen. Help ons bij het vormgeven van een betere wereld. Want er is genoeg om voor te leven.

Els Roobroeck studeerde af als docent/regisseur aan de Toneelacademie Maastricht, precies tussen Heerlen en Tongeren in. In 2013 richtte ze het Vlaams-Nederlandse muziektheatergezelschap Compagnie Covar op. Ook is ze onder meer artistiek leider van theaterschool Kumulus en de vooropleiding Maastricht. Ze schrijft en bewerkt ook theaterteksten.

Met *Laat me stilstaan* heeft ze iets moois tot stand gebracht. In de eerste plaats door het onderkennen en ontwikkelen van het talent van Laurin Winter, Sara Houben, Luka Vos, Jan Coenraerds, Elke Bruninx, Anoeek Hilt, Floris Ermers, Iris Lammeriks, Mijke Berendsen en Anna Seinen. Die staan stuk voor stuk krachtig op de vloer van de gymzaal, die niet de gemakkelijkste akoestiek heeft. Componist en gitarist Kwinten Mordijck speelt ook nog eens de voorstelling lang, maar van iedereen is vrijwel alles te verstaan. Als ze spreken, zie en hoor je dat ze wat te zeggen hebben.

Het deel waarin iedereen door elkaar heen kwesties benoemt, duurt te lang; het publiek haakt dan af, maar de acteurs pakken de aandacht terug. De balans tussen vastgelegde teksten en spontaniteit is mooi. Je blijft de magie voelen van het voor de eerste keer theater maken. Je zegt iets en al die mensen luisteren naar je – hoe gaaf is dat?

Als ik na de voorstelling mijn telefoon weer aanzet, verschijnt het nieuwsbericht ‘Trump stelt voor orkanen te bestrijden met kernbommen’. Op de terugweg zegt Johan Simons in een radioprogramma over Aktie Tomaat dat de klimaatcrisis de alles overstijgende kwestie is die in het theater aan de orde moet komen. Dit soort voorstellingen is voorlopig nog hard nodig.

Foto: Moon Saris

ELDERS

Nog geen andere recensies

THEATERKRANT